

Rooma vahvistaa näyn – numero neljä

Vanhojen kiistojen elvyttäminen: Taistelu profeettallisen tulkinnan herruudesta adventismissä

Jeff Pippenger
2024-08-08

Meitä on ennalta varoitettu siitä, että ”vanhat kiistakysymykset” herätettäisiin uudelleen viimeisinä päivinä.

Historiassa ja profetiassa Jumalan Sana kuvaa totuuden ja erehdyksen välistä pitkään jatkunutta taistelua. Tuo taistelu on yhä käynnissä. Se, mikä on ollut, toistuu jälleen. Vanhat kiistakysymykset herätetään uudelleen, ja uusia teorioita nousee jatkuvasti esiin.” Selected Messages, kirja 2, 109.

Poikkeuksetta nuo vanhat kiistat olivat saatanallinen yritys horjuttaa Nykyisen Rooman roolia, sillä viimeisten päivien paavillinen Rooma vahvistaa näyn. Tästä tosiasiasta on useita esimerkkejä adventismin historiassa. Ensimmäinen oli protestanttien ja milleriittien välinen kiista, sellaisena kuin se on esitetty vuoden 1843 pioneeritaulussa. Ainoa viittaus pyhässä vuoden 1843 pioneeritaulussa, jota ”Herra johti eikä sitä tule muuttaa”, joka ei ollut suora viittaus Jumalan sanan profeettalliseen totuuteen, oli milleriittien ja tuon ajan protestanttien välisen kiistan esitys. Protestantit samastivat Danielin kirjan yhdestoista luvun neljännentoista jakeen ”sinun kansasi ryövärit” Antiochus Epiphanekseen, kun taas milleriitit tiesivät, että se oli Rooma.

”164 Antiokhos Epifaneen kuolema; hän ei tietenkään noussut Ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan, sillä hän oli ollut kuolleena 164 vuotta ennen kuin Ruhtinaiden Ruhtinas syntyi.” 1843 Pioneer Chart.

Tämän jälkeen käytiin kiista James Whiten ja Uriah Smithin välillä Danielin kirjan yhdennentoista luvun ”pohjoisen kuninkaan” oikeasta tunnistamisesta. James oli oikeassa tunnistessaan Danielin yhdennentoista luvun viimeisissä jakeissa mainitun ”pohjoisen kuninkaan” paavilliseksi Roomaksi, eli kuten minä sitä kutsun, nykyiseksi Roomaksi. Smith väitti, että Danielin kirjan yhdennentoista luvun jakeen kolmekymmentäkuusi ”pohjoisen kuningas” oli ateistinen Ranska.

”JAE 36. Ja kuningas tekee tahtonsa mukaan; hän korottaa itsensä ja suurentelee itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes vihastus on täyttynyt; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu.

”Tässä esiin tuotu kuningas ei voi tarkoittaa samaa valtaa, joka viimeksi mainittiin, nimittäin paavillista valtaa; sillä tuntoimerkit eivät sovi, jos niitä sovelletaan siihen valtaan.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith lisäsi oman ”yksityisen tulkintansa”, kun hän lausui: ”Tässä esiin tuotu kuningas ei voi tarkoittaa samaa valtaa, joka viimeksi mainittiin; nimittäin paavillista valtaa; sillä määrittelyt eivät pidä paikkaansa, jos ne sovelletaan siihen valtaan.” Jumalan Sana ei koskaan petä, ja on

kieliopillisesti virheellistä käyttää inhimillistä väitettä kiistämään jakeen selvää kieliopillista rakennetta. Jakeessa sanotaan ”ja kuningas”, mikä edellyttää, että tunnistettava kuningas on sama kuningas, jota edellisessä kohdassa kuvataan. Uudesta kuninkaasta ei ole mitään näyttöä, ja Smith vahvistaa, että ”sama valta, joka viimeksi mainittiin”, oli ”paavillinen valta”. Hän myöntää kirjassaan, että jakeista kolmekymmentäyksi aina kolmeenkymmeneenviiteen on kyse paavillisesta vallasta, ja koska jakeessa kolmekymmentäkuusi ei ole mitään kieliopillista näyttöä, joka osoittaisi uuden kuninkaan, hän yksinkertaisesti väittää, etteivät jakeet jakeen kolmekymmentäviisi jälkeen esitä paavillisen vallan profeetallisia tunnusmerkkejä. Sen vuoksi hän lisää oman näkemyksensä Ranskasta.

Kun Smith käsittelee neljättäkymmentä jaetta, hänen yksityisen tulkintansa varaan rakentamansa virheellinen profeetallinen perusta pakottaa hänet hahmottamaan kolmiosaisen sodan; tämän oletuksensa perusteella hän samastaa etelän kuninkaan Egyptiin, joka jakeessa ”käy päin” Ranskaa, ja Turkin hän samastaa pohjoisen kuninkaaksi, joka niin ikään tulee Ranskaa vastaan. Tuo lisätty inhimillinen tulkinta rakentaa profeetallisen mallin, jossa Smith päätyy tunnistamaan kirjaimellisen Harmagedonin, jossa Turkki marssii Jerusalemiin ja merkitsee ihmiskunnan koetusajan päättymistä, kun Miikael nousee. Adventismin historiassa on kirjoitettu monia kirjoja, jotka ovat aivan oikein osoittaneet tällaisen sovelluksen virheellisyyden.

Tämän artikkelin tarkoituksena ei ole käsitellä Uriah Smithin yksityisen tulkinnan hedelmiä, vaan ainoastaan yksilöidä se kiista, joka seurasi, kun hän alkoi edistää yksityistä tulkintaansa; sillä James Whiten vastustaessa hänen virheellistä näkemystään siitä tuli adventismin piirissä jälleen yksi kiistan aihe, jossa Rooman oikeaa tunnistamista vastaan hyökättiin väärän sovelluksen avulla.

Danielin kirjassa esiintyvistä ”jokapäiväisestä” käytiin myös pitkällinen kiista, kun laodikealainen adventismi omaksui luopioprotestanttisen näkemyksen, jonka mukaan Danielin kirjan ”jokapäiväinen” tarkoittaa Kristuksen palvelutehtävää pyhäkössä, vastoin vakiintunutta perustavaa totuutta, että ”jokapäiväinen” oli pakanallisen Rooman vertauskuva.

”Sitten näin ’jokapäiväisestä’ (Daniel 8:12), että sana ’uhri’ oli lisätty ihmisen viisaudella eikä kuulu tekstiin, ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa. Kun vallitsi yksimielisyys ennen vuotta 1844, miltei kaikki olivat yksimielisiä oikeasta käsityksestä ’jokapäiväisestä’; mutta vuoden 1844 jälkeen vallinneessa sekasorrossa on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena ovat olleet pimeys ja hämmennys. Aika ei ole ollut koetinkysymys vuoden 1844 jälkeen, eikä se tule enää koskaan olemaan koetinkysymys.” Early Writings, 74.

Lopun aikana, vuonna 1899, kun Danielin kirjan yhdenentoista luvun viimeiset kuusi jaetta avattiin sinetistä, pohjoisen kuninkaan tunnistettiin silloin olevan paavillinen Rooma, aivan kuten James White oli aiemmin todennut kiistassaan Uriah Smithin kanssa. White oli soveltanut menetelmää ”rivi rivin päälle” käsitellessään Smithin harhakäsitystä. White väitti, että jos Danielin kirjan toisessa luvussa kuvattu viimeinen valta, Danielin kirjan seitsemännessä luvussa kuvattu viimeinen valta ja Danielin kirjan kahdeksannessa luvussa kuvattu viimeinen valta olivat kaikki Rooma, niin kolmen todistajalinjan perusteella se valta, joka tulee loppuunsa Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, on Rooma eikä, kuten Smith väitti, Turkki.

Kolmannen enkelin profeetallinen liike, joka alkoi vuonna 1989, joutui pian 11. syyskuuta 2001 jälkeen kiistan kohteeksi Joelin ensimmäisen luvun johdosta. Ensimmäisten viiden jakeen kuluessa kaksi todistajaa, ensin sukupolvien ja sitten hyönteisten todistus, osoittavat Rooman adventismille aiheuttaman asteittaisen hävityksen. Profetiassa ”juomarit” ovat Jesajan mukaan ”pilkkajat, jotka hallitsevat Jerusalemiä”. He heräävät neljännessä ja viimeisessä sukupolvessa. Asteittainen hävitys on hengellistä hävitystä, sillä se kohdistuu viimeisten päivien Jerusalemiin, ja vuoden 1863 kapinasta lähtien laodikealaiset seitsemännen päivän adventistit omaksuivat vähitellen Rooman oppeja.

Herran sana, joka tuli Joelille, Petuelin pojalle. Kuulkaa tämä, te vanhimmat, ja ottakaa vaari, kaikki maan asukkaat. Onko tällaista tapahtunut teidän päivinänne tai teidän isienne päivinä? Kertokaa siitä lapsillenne, ja teidän lapsenne kertokoot lapsilleen, ja heidän lapsensa seuraavalle sukupolvelle. Mitä kalvajasirkka jätti jäljelle, sen söi heinäsiirkka; ja mitä heinäsiirkka jätti jäljelle, sen söi jäytiäinen; ja mitä jäytiäinen jätti jäljelle, sen söi tuhosirkka. Herätkää, te juomarit, ja itkekää; vaikeroikaa, kaikki viininjuojat, uuden viinin tähden, sillä se on teidän suustanne pois leikattu. Joel 1:1–5.

Sen jälkeen kun New Yorkin kaupungin suuret rakennukset sortuivat, ymmärrettiin, että myöhäissade alkoi silloin ”vihmoa” ja että Habakukin toisen luvun kiista, joka täyttyi milleriläisessä historiassa, oli jälleen alkanut. Kiista koski oikeaa profeetallista metodologiaa.

Minä seison vartiopaikallani ja asetun muurille, ja tähystän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääkaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy. Katso, hänen sielunsa, joka on kopea, ei ole hänessä oikea; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Niin myös, koska viini pettää, hän on ylpeä mies eikä pysy kotonaan; hän avartaa halunsa kuin tuonela ja on kuin kuolema eikä saa kylläänsä, vaan kokoaa luoksensa kaikki kansat ja kerää luoksensa kaikki kansakunnat. Habakkuk 2:1–5.

Habakukin toisen luvun koettelemus esikuvasi sadan neljäkymmenen tuhannen liikkeen koettelemusta, joka alkoi, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001. Tällöin alkoi kiista niiden välillä, jotka seisoivat adventismin perusteilla, sellaisina kuin ne on esitetty vuoden 1843 pioneerikaaviossa, ja niiden välillä, jotka Habakukissa rikkovat ”viinin kautta” ja jotka olivat Joelin ”juomarit”, jotka silloin ”heräsivät”, vain huomatakseen, että ”tuore viini” oli katkaistu heidän ”suustaan”.

Jakeen 1. jakeen heprealainen sana ”ojensi” merkitsee ”kiisteli kanssa”. Milleriläisille vartijoille esitetty perustelu kuvattiin vuoden 1843 pioneerikaaviossa, joka laadittiin toukokuussa 1842 näiden jakeiden täyttymykseksi. Eräs luokka, joka eli uskonsa varassa, oli kiistassa tuon ajanjakson profeetallisen nykyisen totuuden sanoman vuoksi toisen luokan kanssa, joka rikkoi viinin kautta. Nämä ovat Joelin juomarit, jotka havahtuvat huomaamaan, että viini, opin vertauskuva, on katkaistu heidän suustaan. He ovat Jesajan Efraimin juomareita, jotka hallitsevat Jerusalemiä eivätkä kykene ymmärtämään sinetöityä kirjaa.

Voi ylpeyden kruunua, Efraimin juomareita, joiden loistava kauneus on kuihtuva kukka, jotka ovat viinistä voitetun rehevien laaksojen päänä! Katso, Herralla on väkevä ja voimallinen, joka rakeiden myrskyn ja tuhoavan rajuilman tavoin, kuin tulvivat mahtavat vedet, syöksee maahan kädellään. Ylpeyden kruunu, Efraimin juomarit, poljetaan jalkoihin.... Pysähtykää ja hämmästykää; huutakaa ja vaikeroikaa: he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he horjuvat, mutta eivät väkijuomasta.... Kuulkaa siis Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne syvän unen hengen ja sulkenut teidän silmänsä; profeetat ja teidän hallitsijanne, näkijät, hän on peittänyt. Ja koko näky on teille kuin sinetöidyn kirjan sanat, joka annetaan oppineelle sanoen: Lue tämä, minä pyydän; ja hän sanoo: En voi, sillä se on sinetöity. Ja kirja annetaan sille, joka ei ole oppinut, sanoen: Lue tämä, minä pyydän; ja hän sanoo: En ole oppinut. Jesaja 28:1–3, 14; 29:9–12.

Habakukin väittely Efraimin juopuneiden ja niiden välillä, jotka vaeltavat uskossa Jumalan profeetalliseen sanaan, yksilöidään nimenomaisesti väittelyksi oikean ja väärän metodologian välillä Jesajan todistuksessa, sillä Jesaja osoittaa, että juuri ”rivi rivin päälle” -metodologia saa juopuneet kompastumaan ja astumaan kuoleman liittoon.

Mutta nämäkin ovat harhailleet viinistä, ja väkijuomasta poikenneet tieltä; pappi ja profeetta ovat harhailleet väkijuomasta, viini on heidät nielaissut, väkijuoma on saanut heidät pois tieltä; he erehtyvät näyissä, horjuvat tuomitessaan. Sillä kaikki pöydät ovat täynnä oksennusta ja saastaa, niin ettei puhdasta paikkaa ole. Ketä hän opettaisi tuntemaan? ja kenelle hän tekisi opin ymmärrettäväksi? niillekö, jotka ovat vieroitetut maidosta, irrotetut rinnoilta? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän tänne, vähän tuonne! Sillä sopertavin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Hän, joka sanoi heille: Tämä on lepo, antakaa väsyneen levätä; ja tämä on virvoitus; mutta eivät he tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän tänne, vähän tuonne; jotta he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Kuulkaa siis Herran sana, te pilkkaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Koska te sanotte: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun ylitsevyöryvä ruoska käy yli, ei se kohtaa meitä; sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja piiloutuneet petoksen suojaan. Jesaja 28:7–15.

Jesaja osoittaa sitten, mitä Jumala sijoitti Habakukin kiistakysymykseen, mikä toisi tuomion juoppojen ylle, ja se oli peruskivi, 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa”, joka oli ensimmäinen aikaprofetia, jonka Gabriel ja enkelit johdattivat William Millerin ymmärtämään.

Sen tähden näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä panen Siioniin peruskiveksi kiven, koetellun kiven, kallisarvoisen kulmakiven, lujan perustuksen; joka uskoo, se ei joudu häpeään. Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkivät pois valheen turvapaikan, ja vedet tulvivat yli piilopaikan. Ja teidän liittonne kuoleman kanssa tehdään mitättömäksi, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa pysy; kun tulviva vitsaus kulkee läpi, silloin se tallaa teidät maahan. Jesaja 28:16–18.

Pian sen jälkeen, kun Herra oli johdattanut kansansa takaisin vanhoille poluille, syyskuun 11. päivästä 2001 alkaen oli olemassa ryhmä, joka oli osallistunut liikkeeseen ja joka päätti, että Joelin neljä hyönteistä edustivat kolmannen voihuudon islamia. Kun Jumalan kansalle tuossa viimeisessä sukupolvessa oli avautunut metodologiana ”rivi rivin päälle”, tunnistettiin eräs keskeinen profeetallinen sääntö. Tuo sääntö on profetian kolminkertainen sovellus, ja se ryhmä, joka katsoi Joelin neljän sukupolven edustavan kolmannen voihuudon islamia, sovelsi virheellisesti profetian kolminkertaisen sovelluksen sääntöä tukeakseen virheellistä tulkintaansa.

Sitten vuoden 2014 ajanjaksolla Saatanan sallittiin päästä tähän liikkeeseen Isosta-Britanniasta ja Australiasta lähteneen homoseksuaalisen ”woke”-agendan kautta, joka perusti hyökkäyksensä Danielin kirjan yhdenkentoista luvun jakeissa yhdestä viiteentoista esitetyn historian väärään tulkintaan. Homoseksuaalisuutta kannattavat johtajat, jotka soluttautuivat tähän liikkeeseen ja hyökkäsivät sitä vastaan, väittivät lopulta, että adventismin tuli pyytää anteeksi Rooman paavilta sitä, että se muka oli esittänyt väärää syytöksiä antikristusta, Rooman paavia, vastaan. Tämän hyökkäyksen tarkoituksena oli surmata liike ja ennen kaikkea synnyttää hämmennystä juuri siinä kohdassa (Dan. 11:1–15), jossa ”sinun kansasi ryövärit” tunnistetaan.

Kaikki nämä kiistat olivat Saatanan yritys hämmentää paavillisen Rooman symbolia. Ei ole mitään uutta auringon alla, kuten kaikkein viisain koskaan elänyt mies on todennut. Nykyään kiista perustuu jälleen Rooman tunnistamiseen, joka on symboloitu sanoilla ”sinun kansasi ryöstäjät”. Uusi ja yksityinen tulkinta väittää, että ”sinun kansasi ryöstäjät” tarkoittaa Yhdysvaltoja, ja näin tehdessään he ovat ilmeisesti tietämättömiä siitä, että kyseessä on täsmälleen sama kiista kuin aivan ensimmäinen kiista milleriittien ja protestanttien välillä, sekä siitä vanhasta, kuudenkentoista vuosisadan kirjailijaan John Heywoodiin liitetystä sanonnasta, jossa todetaan: ”Ei ole niin sokeita kuin ne, jotka eivät tahdo nähdä.” Toinen muunnelma hänen lausahduksestaan on: ”Ei ole niin kuuroja kuin ne, jotka eivät tahdo kuulla.” Useimmat eivät todennäköisesti tiedä, että tämä lause liitetään Heywoodiin, eivätkä he myöskään ymmärrä, että Heywoodin lause pohjautui Raamatun kohtiin, joita löytyy esimerkiksi Jeremialta ja Jesajalta ja joita Jeesus lainasi Uudessa testamentissa.

Kuulkaa nyt tämä, te tyhmä kansa, vailla ymmärrystä; joilla on silmät, mutta eivät näe; joilla on korvat, mutta eivät kuule. Jeremia 5:21.

Danielin ”jumalattomat” ja Matteuksen ”tyhmät neitsyet” ovat niitä, jotka eivät ymmärrä ”tiedon lisääntymistä”. Tiedon lisääntyminen vuonna 1989 oli ensisijaisesti sen tunnistamista, että Danielin kirjan yhdenkentoista luvun viimeiset kuusi jaetta osoittavat paavinvallan, tai kuten minä sitä nimitin, modernin Rooman, lopullisen nousun ja kukistumisen. Jakeet yksilöivät Yhdysvallat, mutta ainoastaan Yhdysvaltojen suhteen paavilliseen valtaan. ”Jumalattomat” ja ”tyhmät” asetetaan vastakkain ”viisaiden” kanssa, ja viimeisten päivien viisailla on ymmärrys tiedon lisääntymisestä vuonna 1989. Tyhmät ovat niitä, joilla on silmät, mutta eivät näe, ja korvat, mutta eivät kuule.

Ja minä kuulin Herran äänen sanovan: Kenet minä lähetän, ja kuka menee meidän puolestamme? Niin minä sanoin: Katso, tässä olen; lähetä minut. Ja hän sanoi: Mene ja sano

tälle kansalle: Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö; näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö. Paaduta tämän kansan sydän ja tuki heidän korvansa ja sokaise heidän silmänsä, ettei se näkisi silmillään eikä kuulisi korvillaan eikä ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi. Jesaja 6:8–10.

Jesajan kuudennessa luvussa puhuteltu kansa on niitä, jotka tunnustautuvat olevan siinä ”nykyisessä totuudessa” olevassa sanomassa, joka saapui 11. syyskuuta 2001, sillä Jesajan kuudes luku osoittaa kohdan tapahtuvan silloin, kun ”maa on täynnä Herran kirkkautta”. Maa valistui Jumalan kirkkaudella, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli astui alas silloin, kun New Yorkin suuret rakennukset heitettiin maahan Jumalan kosketuksesta.

Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, minä näin myös Herran istuvan valtaistuimella, korkealla ja ylhäisellä, ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Sen yläpuolella seisoivat serafit; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella hän peitti kasvonsa, kahdella hän peitti jalkansa, ja kahdella hän lensi. Ja toinen huusi toiselle ja sanoi: Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kirkkauttansa. Ja oven pielet vapisivat huutajan äänen voimasta, ja huone tuli savua täyteen. Jesaja 6:1–4.

Sisar White yhdistää enkelin julistuksen tapahtumaan, joka merkitsee sitä hetkeä, jolloin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli täyttää maan kirkkaudellaan.

”Kun Jumala oli lähettämäsillään Jesajan sanoman kanssa kansansa luo, Hän salli ensin profeetan näyssä katsoa pyhäkön kaikkeinpyhimpään. Äkkiä temppelin portti ja sisempi esirippu näyttivät kohoavan tai väistyvän syrjään, ja hänen sallittiin katsella sisälle, kaikkeinpyhimpään, jonne edes profeetan jalka ei saanut astua. Hänen eteensä avautui näky Jehovasta istumassa valtaistuimella, korkealla ja ylhäiseksi korotettuna, samalla kun Hänen kirkkautensa liepeet täyttivät temppelin. Valtaistuimen ympärillä oli serafeja suurta Kuningasta vartioivina vartijoina, ja he heijastivat heitä ympäröivää kirkkautta. Kun heidän ylistyslaulunsa kaikuivat palvonnan syvin sävelin, portin pielet vapisivat ikään kuin maanjäristyksen ravistamina. Synnin saastuttamattomin huulin nämä enkelit vuodattivat Jumalan ylistystä. ’Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot’, he huusivat; ’kaikki maa on täynnä Hänen kunniaansa.’ [Ks. Jesaja 6:1–8.]”

”Valtaistuimen ympärillä olevat serafit ovat niin täynnä kunnioittavaa pyhää pelkoa katsellessaan Jumalan kirkkautta, etteivät he hetkeksikään katso itseään ihaillen. Heidän ylistyksensä kohdistuu Herraan Sebaotiin. Kun he katsovat tulevaisuuteen, jolloin koko maa on oleva täynnä Hänen kirkkauttaan, voitonriemuinen laulu kaikuu yhdeltä toiselle sointuvana veisuuna: ’Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot.’” Gospel Workers, 21.

Jesaja, joka edusti Jumalan kansaa sinetöimisen aikana, joka alkoi 11. syyskuuta 2001, sai sanoman vietäväksi kansalle, jolla oli silmät mutta joka ei päättänyt nähdä, ja korvat mutta joka ei päättänyt kuulla. Jeesus, Alfana ja Omegana, havainnollistaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen ajan loppua sen alun kautta. Lopussa on jälleen oleva sanansaattaja, jota Jesaja edustaa ja joka vie sanoman kansalle, joka päättää olla näkemättä ja kuulematta. Tuo sanoma saa aikaan sadan neljäkymmenenneljän tuhannen lopullisen puhdistamisen. Sanoma on Totuuden sanoja, jotka tuodaan Jumalan profeetallisesta todistuksesta. Tuo profeetallinen todistus

on se ”näky”, joka vahvistetaan sen voiman kautta, jota symboloivat ”sinun kansasi ryövärit”.

Seuraavassa artikkelissa tarkastelemme kutakin näistä kiistoista ja asetamme ne päällekkäin rivin rivin päälle -periaatteen mukaisesti. Milleriläinen linja, Smithin ja Whiten linja, ”jokapäiväisen” linja, ”pohjoisen kuninkaan” vuonna 1989 ilmenevä linja, Joelin hyönteisten linja sekä nykyinen kiista. Kuusi vanhaa kiistaa, jotka rivin rivin päälle -periaatteen valossa tarkasteltuina selvästi vahvistavat ensimmäisen kiistan totuuden, joka on esitetty vuoden 1843 pioneerikartassa. Tuo totuus on se, että Rooma on ”sinun kansasi ryövärit”, jotka korottavat itsensä, ja jotka lankeavat, ja vahvistavat näyn.

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 taulu oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut nähdä sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

Tuossa taulussa esitettyjen totuuksien hylkääminen merkitsee samalla Hengen todistuksen arvovallan hylkäämistä, ja taulu osoittaa, että ”näyn” vahvistaa Rooma eikä Yhdysvallat; juuri sen näyn, josta Salomo opettaa meille, että ilman sitä ”näkyä” Jumalan kansa hukkuu.

”Saatana... tyrkyttää lakkaamatta väärennöstä johdattaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos on tekevä tyhjäksi Jumalan Hengen todistuksen. 'Missä näkyä ei ole, siellä kansa villiintyy' (Sananlaskut 29:18). Saatana toimii ovelasti, eri tavoin ja erilaisten välikappaleiden kautta, horjuttaakseen Jumalan jäännöskansan luottamusta oikeaan todistukseen.”

”Todistuksia kohtaan syttyy viha, joka on saatanallista. Saatanan toiminnan tarkoituksena on horjuttaa seurakuntien uskoa niihin, tästä syystä: Saatana ei voi niin esteettömästi toteuttaa petoksiaan eikä kahlita sieluja harhaluuloihinsa, jos Jumalan Hengen varoituksia, nuhteita ja neuvoja noudatetaan.” Selected Messages, kirja 1, 48.

”Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: 'He eivät ole ahdistuneet eivätkä kauhistuneet moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.' Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Minäkin valitsen heidän eksytyksensä ja tuon heidän pelkonsa heidän päällensä; koska, kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmäini edessä ja valitsivat sen, mihin en mielistynyt.' 'Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen', koska 'he eivät ottaneet vastaan rakkaus totuuteen, voidaksensa pelastua', 'vaan mielistyivät vääryyteen'. Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.”

”Taivaallinen Opettaja kysyi: 'Mikä voimakkaampi harha voi eksyttää mielen kuin se teeskentely, että rakennatte oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekonne, vaikka todellisuudessa toteutatte monia asioita maailmallisen menettelytavan mukaan ja teette syntiä Jehovaa vastaan? Oi, se on suuri petos, kiehtova harhaluulo, joka ottaa mielet valtaansa, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita, rikastuneita eivätkä tarvitse mitään,

vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”” Testimonies, osa 8, 249, 250.